

Jézus Urunk tanítása

2020. augusztus 7.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, mindazokat, akik a mai napon meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve elzarándokoltatok e helyre.

S köszöntöm mindazokat is, akik a mai napon is lélekben vannak jelen veletek, és lélekben kísérték el e mai engesztelésben, szentmisében, a golgotai átélésben.

A mai nap a tanításom felétek szintén nem volt ismeretlen, már az évek folyamán hallottátok¹, hogy a kenyérszaporítás után, mikor arra kérem tanítványaimat, hogy miként elbocsájtom a tömeget, addig ők menjenek a bárkába, és evezzenek át a túlsó partra. Ők engedelmeskedtek is, el is mentek. Én elbocsájtottam a tömeget, majdan elmentem a hegyre, hogy egyedül, egymagamban imádkozhassam. Majdan besötétedik, és a tanítványok a tavon a bárkában vannak, ahol ellenszél jelentkezik, hányták-vetették a bárkát, és félelem szálla meg őket. Ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok elindulok feléjük a vízben, és mikor ők ezt meglátják, félelem szálla meg őket, hisz azt hiszik, hogy szellemet látnak. De erre azt mondom nekik:

– Bátorság! Ne féljete! Én vagyok.

Ma azt mondom nektek, akik jelen vagytok, nektek is, hogy: Bátorság! Ne féljete! Higgyete, hogy veletek vagyok, főleg, ha kéritek, hogy egyé válhassunk a kegyelem szeretete által. Hisz a szeretet, amelyet nem tudtok megvenni, a szeretet, amelyet nem lehet kierőszo-
kolni, a szeretet, amely jelen van a szívben, és a szívből árad mindazok felé, akik felismerik, felkészülve elfogadják.

Az Én szeretetem is, a bátorsággal, árad felétek, hogy megerősítsen, hogy érezzétek a szeretetnek a működését, hisz egy erős kapocs. Mert ha ez a szeretet benned van, akkor nem a félelem vezérel, ahogy tanítványaimat, akik szellemnek vélték. Vannak itt köztetek is olyanok, akik sokszor a félelembe kapaszkodva alakítsák ki az életüket. Holott azzal nem biztos, hogy előre tudnak haladni, mert az élet forgásában a félelem, az nem mindig jó tanácsadó, hanem néha aggodalmakat szülhet. Elkecsereledsz, és nem tudod észrevenni a szeretet varázsát a fény kegyelmével, amely szintén jelen van, és feléd áradna. De ha elzárkóztok e kegyelemtől, akkor hogyan akarjátok befogadni? Hisz tanítványaimnak, ugye, mit mondtam?

– Bátorság! Ne féljete! Én vagyok.

Ez a mai tanítás e pár gondolattal is felétek szól, és nektek is épp úgy mondom, e ilyen szavakkal, ahogy nekik: Bátorság! Ne féljete! Én vagyok. És ha felismertek, s elfogadtok, egyé válhattok a szeretet kegyelmének.

De, ugye, ennek a tanításnak van még egy szakaszrésze a mondanivalóban. Mit mond erre Péter?

– Uram! Ha valóban Te vagy, akkor – Hogy is mondja? – parancsold meg, hogy én is a vízben járhassek, a víz színén.

Én, Jézus Krisztus Uratok nem parancsoltam, csak szeretettel ennyit mondtam:

– Jöjj!

Ő el is indult nagy izgalommal, de a szél, amely ellen fűjt, félelmet adott szívébe, lelkébe, jelenlétébe, s elkezdett merülni. S akkor már a félelem egész arra tanította, mutatta, erősítette, hogy kiabáljon, hogy:

¹ A mai napon a Golgota előtti ajándék-tanítás a következő volt: *Jézus a vízben jár* (Mt 14,22–33).

– Uram, ments meg, mert elveszem!

Erre mi a tanítás mondanivalója?

– Miért vagy olyan kicsinyhitű? Miért nem hittél, hogy te is járhatsz a víz színén, ha hiszel Bennem? Hisz Én hívtalak, hogy jöjj.

Csak ebben kellett volna hinni. S akkor már nincs jelen a félelem, az aggodalom.

Mert ha Én, Jézus Krisztus Uratok elfoglalhatom a helyet a szívetekben, amit kialakítottatok az Én részemre, mint egy tabernákulum, szinte hogy mondjuk? Lakást készítesz Számomra. És ha Én ebbe a lakásba belemegyek, s jelen vagyok, akkor ott ne legyen helye se a félelemnek, se az aggodalomnak, hanem bízzatok az Én szeretetemben, és abban a kegyelemben, amit e szeretettel árasztok felétek, ami által átölellek.

De, ugye, ennek a tanításnak még másik mondanivalója, hogy kinyújtom felé kezem, és azt mondom:

– Ne félj!

Megkapaszkodva kihúzom, és a bárkához teszem.

Tehát nektek is az élet mindennapjaiban lehetnek ilyen, úgy mondom, hullámvölgyeitek, amikor úgy érzitek, hogy ti is most elsüllyedtek, mint ahogy tanítványom a tó vízében, de még volt annyi lélekjelenléte, hogy felkiáltson, és segítséget kérjen.

Nektek is ilyenkor ébernek kell lenni, felismerni, és ha szükségetek van, kérjétek segítséget. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok itt vagyok, felétek is bármikor kinyújtom jobb kezem, ha szükségetek van rá. Én nem erőltetem, Én várom testvéreim jelenlétét, kérését az együttműködésben, hogy egyek lehessünk e szeretet kegyelmével.

Fontos, hogy érezzétek, hogy ennek a tanításnak ma mi a mondanivalója felétek. Mert nem az, hogy Én beültettem őket a bárkába, és azt mondtam, evezzenek át a túlsó partra, mert ezt meg tudták tenni még akkor is, ha nehezen tudtak előre haladni, mikor az ellenszél megjelent, és hányták-vetették a hullámok a bárkát. Lehet, hogy akkor nem nagyon haladtak előre, de később, ha csillapodik, akkor már lehet haladni.

Ilyen az életetek a mindennapokban, hogy néha az élet hullámai vetnek benneteket jobbra-balra, előre-hátra, és nem érzitek, hogy az sem egy nagy probléma, mert ki lehet belőle jönni, ha bennetek van a szeretetem, és jelen van a hitetek, hogy ezzel a szeretettel, amit elfogadtatok, a hiteteket megerősítettétek, és tudtok hívni segítséget, és bizakodni, hogy ez a segítség megjelenik, és ha szükséges, még kinyújtja felétek kezét, hogy legyen, mibe bekapaszkodni, s akkor már biztos, hogy nem süllyedtek el, és nem veszték el, hanem van életcélotok, ki lehet tűzni életcélokat, és amelyekkel haladhattok. És akkor, ugye, könnyedén mondhattátok: „Igen, Uram, megtanultam, nem akarok kicsinyhitű lenni. Nem akarok tele félelmekkel, aggodalmakkal élni. Én boldog vagyok, ha bátorságot érzek a szeretetteddel, amellyel átölelsz, és megerősítesz.”

Hisz nehéz a mindennapi életed, amelyben jelen vagytok. És könnyű elsiklani a mindennapokban, különösen akkor, amikor nincs jelen itt bent sem a szeretet, sem a kegyelem, sem a bátorság, csak ha a félelem, az aggodalom és a kétely van, akkor szinte nem tudsz előre haladni, nem tudod észrevenni a kegyelem pozitív ajándékát, ami szinte így feléd árad, csak fel kell ismerned, és elfogadnod. S akkor érzed, hogy valóban: *Bátorság! Én vagyok.*

Kapaszkodjatok e szavakba, mert sokszor erőt adhatnak, amikor elesettnek, szomorúnak, bánatosnak, magányosnak, egyedülállónak, betegnek érzed magad. S ilyenkor, ha úgy hallod füledben ezt a csengést: *Bátorság! Én vagyok.* Ugye, milyen jó? Végigmegy benned a szeretet fényének melegsége az átölelésében. És akkor tudod, hogy: „Már nem veszem el. Tudom, hogy felállhatok. Tudom, hogy haladhatok a meghívott úton. Tudom, hogy kaphatok segítséget, különösképpen akkor, amikor a legnagyobb szükségem van rá.”

Erről is ma többen beszélhetek volna számotokra, hogy: „Voltak nehéz pillanataim, de megerősödtem, segítséget kaptam, és éreztem, hogy szinte nem vagyok egyedül.”

Mert, ugye, hogy kezdi kiválasztott Mária testvérem a Golgotát? Mi először a Golgotának a bevezetése?

A hosszú felajánlása a szándék-kérésekben, amellyel hozzá fordultok.

De mit mond kiválasztott Mária testvérem felétek, mielőtt elindul?

– Ti is, mind, nyissátok meg szíveteket, és a szívetekből helyeztétek el mindazt, ami bennetek rejlik a felajánló kegyelemhez – Hogy mondja? –, velem együtt, hogy oda mehessen Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez.

Hisz, ha figyelitek, az ima és az ének mellett a felajánlása, néha egy-egy gondolatban, különösképpen a vége felé, mikor azt mondja:

– Felajánlom jelen lévő testvéreimet, mint mikor a hálavirágot helyezük el: minden szírom, ami ma ott volt jelen az oltáron, legyen egy-egy testvér közületek a felajánlásban, hogy ott vagytok.

S akkor érzitek majdan a segítséget, amikor szükségetek lesz reá.

Hisz hányan és hányan már megtapasztaltátok, hogy „ha hitem van a szeretetemben, és megengedem, hogy a kegyelem működjön rajtam, és nem a félelem és az aggodalom és a kicsinyhitűség vezérel, hanem bennem van a: »Bátorság!« és »Én vagyok.«”, akkor erőt kaphattok a mindennapokban, a mindennapokhoz, és ez által érzitek mindazt, ami által ma a szeretetem szaván szólott hozzátok tanításom, hogy legyen, mibe kapaszkodnotok, legyen, mi által megerősödnotok, és ez által éreztétek fényem sugarát a szeretet melegségével, hogy összekösselek benneteket, hogy egyek lehessetek, mint mikor a lánc-imában azt mondom: Most váljatok eggyé, hogy el tudjátok fogadni kegyelmemet, áldásomat és szeretetemet.

Ennek reményében kiválasztott Mária testvérem által árasztom felétek mai áldásomat. És ez az áldás ma a: „Bátorság! Én vagyok!”, a szeretet hitével árad felétek, hogy töltsön el szívből, lélekből és egész lényetekben. És amikor szomorúak, bánatosak, betegek, egyedülállóak vagytok, magányosnak érzitek magatokat, legyen, mi segítség a kapaszkodásban és az előrelépésben, a mindennapok jelenlétének életében.

Áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme ma a „Bátorság! Én vagyok.” szeretetének meleg fényével áradjon reátok, töltsön el benneteket, és erősítsen meg, és ezt tudjátok ti is árasztani mindazoknak, akiket szerettek, akikkel együtt vagytok – a felebarát, az ismerős, a rokon, a barát –, hogy érezd, hogy: „Én kaptam e szeretetet e kegyelem által, a meleg fénysugárral, és feléd is szeretnék árasztani szívem melegével, hogy érezd, hogy neked is fontos, hogy részesülj belőle.”

Ugye, milyen csodálatos, mikor nemcsak önmagotokra gondoltok, hanem szeretteitekre, felebarátaitokra, testvéreitekre? Hisz ilyenkor tudjátok, lehet felsorolni sok mindenkit, akinek fontos, hogy át tudjátok adni e tanítás szeretetét, amely ma felétek áradt. Mert nem akartok félelemben, kételyben, aggodalomban és kicsinyhitűségben csak élni, hanem szeretnétek befogadni a bátorságot, a szeretetet a fénysugár melegségével, hogy: Én vagyok jelen, Én árasztom nektek e csodás kegyelmeket, amivel betöltekezhetek, és eggyé válhattok.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!